

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

Söz: Rafiq Yusifoğlu
Bəstə: Rəşid Şəfəq

MƏN MƏKTƏBƏ GEDİRƏM

Mən məktəbə gedirəm,
Təptəzə dostlarım var.
Çantamda dəftər, kitab,
Ürəyimdə arzular.

Mən məktəbə gedirəm,
Güc gəlir qollarıma.
Mənim ilk müəllimim
Göz dikib yollarıma.

Mən məktəbə gedirəm,
Sevinir, ellər gülür.
Qanadım yoxdur uçam,
Əlimdə güllər gülür.

Mən məktəbə gedirəm,
Ah çəkir yoldan ötən.
Övladların boy atır,
Gözlərin aydın, Vətən!

Allegro-moderato

m^f duet

1. Mən mək-tə-bə ge-di-rəm,
təp-tə-zə dost-la-rım var.
Çan-tam-da dəf-tər, ki-tab,
ü-rə-yim-də ar-zu-lar.

Soprano
Xor
Alto

Mən mək-tə-bə ge-di-rəm,
ba-xır hər yol-dan ö-tən,
öv-lad-la-rın a-tır boy,
göz-lə-rin ay-dın, Və-tən!

(2001)

SEHRLİ FIRFIRA

Bizim bu Yer kürəsi
Gecə-gündüz fırlanır.
Gah bu üzünü nurlandır,
Gah o üzünü nurlandır...

Günəşin şəfəqləri
Onu beləyir zərə...
Gözümüzü oxşayır
Neçə gözəl mənzərə...

Uca-uca dağları,
Çiçəkli yamacı var.
Qoynunda hər bir dərddin
Dərmanı, əlacı var.

Nəhəng okeanları,
Gölləri göz oxşayır.
Dənizində, çayında
Hər cür balıq yaşayır.

Yamacında, düzündə
Açır əlvən çiçəklər.
O yan, bu yana uçur
Arılar, kəpənlər...

Göz oxşayır, çəmənlər,
Zümrüd donlu meşələr.
Ətir saçır dörd yana
Nərgizlər, bənövşələr...

Bülbüllər oxuyanda,
Adamın gedir huşu...
Dünya necə saxlayır
Bu qədər gözəl quşu?!

Ucan gülə bənzəyir,
Qırqovul, kəklik, turac...
Ceyran, cüyür qaçanda
Sevinir dərə, yamac...

Şəlalələr oxuyur,
Çaylar kükrəyir, daşır...
Sevimli dünyamıza
Gözəllik çox yaraşır.

Çiçəyində, otunda
Hər dərddin dəvası var.
Bizi yaşatmaq üçün
Suyu var, havası var.

Sümbüllü zəmiləri,
Meyvəsi, tərəvəzi...
Bizim Yer kürəsinin
Deyin, varmı əvəzi?

O, təzə don geyinib,
Deyişdikcə fəsillər.
Qoynunda məskən salıb,
Neçə-neçə nəsillər.

Onun hər imkanı var
Bizi xoşbəxt eləsin.
Yerin isti qoynunda
Öz yeri var hər kəsin...

Kim burda yaşayırsa,
Çox xoşbəxt, bəxti var.
Qoynunda ola bilib,
Hamı xoşbəxt, bəxtiyar...

Yer bizim anamızdı,
Təbəssümü çiçəkdi.
Yerin yerini bilək,
O, kainatda təkdi...

Könlünə xoş eləyər
Ona könül bağlamaq.
Hamımızın borcudu
Yeri təmiz saxlamaq.

Min ildi, milyon ildi
Fırlanmağı da sirdi.
Bizi yaşatmaq üçün
O, əsirdi, yesirdi...

Əgər anamız Yeri
Yoluxdursaq virusa.
Qoynunda həyat söner,
Nəgməkar quşlar susar.

Unutmayın, adamlar,
Bu sehrlə fırfıra,
Hamımızı tərk edib,
Dönə bilər sifıra...

DALĞA YELPIKLƏR

Yayda əsəndə
Cənub küləyi,
Yandırır yaxır
Otu, çiçəyi...

Nəse çatışmır
Sanki havada.
Birtəhər olur
Bürküdən adam...

Xəzri əsəndə
Xoş nəfəs gəlir.
Ürəyimizə
Min həvəs gəlir.

Bəyaz dalğalar
Sərinlik yayır...
Gözəlləşdirir
Elə bil yayı...

Külək dənizi
Gətirir coşa!
Hər dalğa dönür
Bir nəhəng quşa!

Sərin havanı
Bizə yetirir.
Qanadlarında
Həyat gətirir...

Oy, bu dənizdə
Nə çox dalğa var!
Yelpiyə dönüb
Ağ-ağ dalğalar!

KƏPƏNƏK MUZEYİNDƏ

Yaşadığım şəhərdə
Kəpənək muzeyi var.
Atam dedi: – Babanı,
Fateh, sən ora apar!

Kəpənək muzeyinə
Getdim babamla birgə.
Növbə gözləyirdilər
Adamlar cərgə-cərgə...

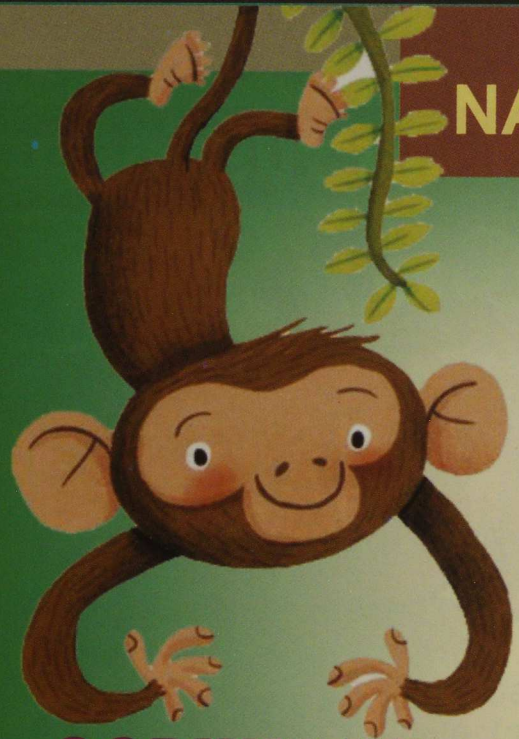
Biz də bir az gözləyib,
Axır muzeyə girdik...
Burdakı çiçəkləri,
Kəpənəkləri gördük...

Ora-bura uçuşan
Kəpənəklər qəşəngdi.
Onların qanadları
Gör necə rəngbərəngdi...

Babam dedi: – Ay bala,
Tamam düşdüm həvəsdən.
Burda kəpənəyi də
Saxlayırlar qəfəsdə...

Qayıt gəl kəndimizə,
Gedək çölə-çəmənə.
Əsl kəpənəkləri
Göstərərəm mən sənə..

Həç bilirsən kəndimiz
Necə gözəl, qəşəngdi?!
Kəpənəyin məskəni
Çəməndi, biçənəkdi...

QORXUDAN

BƏRƏLƏN GÖZLƏR

Əfqan nağılı

Meşədə bir pələng yaşayırdı. Onun bir meymun dostu, sirdaşı var idi. Bir dəfə pələng nə iş üçünsə evini tərk edib getməli oldu. O, meymuna bərk-bərk tapşırırdı:

- Gəl bu evin keşiyini çək, mən qayıdınca ora heç kəsi buraxma!

Pələng getdi. Birdən həmin əraziyə bir tülkü ailəsi gəldi. Tülkülər ətrafa müştəri gözü ilə baxdılar, ora-bura qaçdılar. Balaları da onlara qoşuldu. Bu gözəl ərazini tülkülər çox bəyəndilər və orada məskən salıb yaşamaq qərarına gəldilər.

Bunu gören meymun çağırılmış qonaqlara yaxınlaşıb soruşdu:

- Siz niyə burda dayanmısınız? Bu ərazinin sahibi pələngdir. Tez çıxıb gedin. Yoxsa o, qayıdıb sizi burda görə, çox pis olacaq.

Tülkülər heç veclərinə də almadılar. Acıqlı-acıqlı meymuna dedilər:

- Səsini kəs, axmağın biri axmaq! Bu ərazi bizim atamızın idi və onun ölümündən sonra bizə miras qalıb. Boş-boş danışma, get öz işinin dalınca.

Bu sözləri eşidən tülkü dinmədi. Öz-özünə dedi ki, əşi, mənim nə işimə qalıb. Acıqlı pələng gələndə özləri ona cavab verərlər.

Vəziyyətin gərginliyini anlayan ana tülkü vahimələndi və ata tülküyə dedi:

- Gəl pələng qayıtmamış burdan çıxıb gedək. O, çox güclü və qəddardı. Getməsək, bizim üçün çox pis olacaq.

Ata tülkü lovğalandı:

- Ay arvad, sakit ol, qorxma! Pələng gələndə nə etmək lazım olduğunu özün görəcəksən.

Elə bu vaxt pələng qayıtdı. Meymun tez onun qabağına qaçıb olanları danışdı. Pələng meymuna qulaq asıb fikrə getdi. Düşündü ki, meymun çaşıb. Bu sözləri deyən tülkü deyilmiş. Axı hansı ağıllı, hiyləgər tülkü pələngin yuvasında yaşamağa cəsarət edə bilər?

Meymun and-aman elədi ki, qətiyyənlə yalan danışmır. Tülküləri öz gözləri ilə görüb. Sonra əlavə elədi ki, məgər mən o qədər qanmazam ki, tülkü ilə başqa heyvanı bir-birindən fərqləndirə bilməyim?

Pələng qorxa-qorxa dedi:

- Sən heç nə dediyinin fərqi nədir? Mən qətiyyənlə inanmıram ki, hansısa tülkü özünü belə cəsarətli aparsın.

Pələngin meymunla söhbətləşə-söhbətləşə gəldiyini gören ata tülkü öz arvadına dedi:

- Pələng yaxınlaşanda balalarımızı məcbur elə ki, ağlaya-ağlaya desinlər ki, ana, acmışıq, bizə təzə pələng eti ver yeyək.

Pələng yaxınlaşanda tülkü balaları ağlamağa başladılar. Ata tülkü soruşdu:

- Ay arvad, bu uşaqlar niyə ağlaşırlar?

- Onlar acıblar, pələng eti istəyirlər, - ana tülkü dedi.

Ata tülkü özünü təəccüblənən kimi göstərərək dedi:

- Məgər ətimiz qurtarıb ki? Axı mən dünən bir pələng ovlayıb gətirmişdim?

- Ət qalmağına qalır, ancaq onlar köhnə yox, təzə et istəyirlər.

Tülkü lovğa-lovğa dedi:

- Qoy onda bir az gözləsinlər. İndicə yanımıza böyük bir pələng gələcək. Onu öldürərəm, balalarımız doyunca təzə et yeyərlər.

Bu sözləri eşidən pələng qorxudan tir-tir əsdi və qaçmağa başladı. Uzun müddət daldalandığı yerdə özünə gələ bilmədi. Meymun qaça-qaça onun yanına gəlib dedi:

- Sən başa düşürsən ki, tülkü səni aldadır? Gəl gedək, onun dərslərini ver!

Ana tülkü pələnglə meymunun yaxınlaşdığını görüb balalarını məcbur elədi ki, ağlasınlar.

Ata tülkü bərkdən dedi:

- Ay arvad, onlara de ki, ağlamasınlar. Köhnə dostum meymundan xahiş eləmişəm ki, pələngi tovlayıb yanımıza gətirsin. Bax odur, gəlirlər.

Bu sözləri eşidən pələngin gözləri bərəldi, tükləri biz-biz oldu. O, vahimə içində uzaqlara, lap uzaqlara qaçıb getdi və bir də bu yerlərə qayıtmadı. Tülkü isə öz ailəsi ilə bu gözəl, axar-baxarlı yerdə yaşamağa başladı.

Tərcümə edən: R.Y.Əliyev